

๑๖๗

๒ รัตติกาล กลียุค

พนมเทียน

NUMSAENG13 ภาค

ในที่สุด เขาก็เปิดประตูรถเข้าไป เมื่อแลเห็นแสงไฟสูงของรถยนต์ ซึ่งก็คงเป็นประเภทรถบรรทุก ส่องจำลองเนินถนนไกล เบื้องหน้าตรงเข้ามาพร้อมกับเสียงครางกระหึ่มของเครื่องดีเซล บรรยากาศรอบกายมันไม่เงียบสงบเหมือนเดิมเสียแล้วเพราะ ยวดยานเริ่มจะแล่นผ่าน จึงติดเครื่องกลับลำรถ แล้วขับพุ่งออกจากที่ บ่ายหน้ากลับทันที

เที่ยวซากลับนี้ เขาขับกลับมาเพียงคนเดียวอย่างแท้จริง ไม่มีวีแวนของอรรณูเทวี หรือสิ่งอื่นใดร่วมอยู่ในรถด้วยเลย นอกจากอากาศธาตุ ทำให้รู้สึกเงียบเหงาอย่างบอกไม่ถูก แล้วก็ทวีความเร็วขึ้นเต็มทีเพื่อทำเวลาเข้ากรุงเทพฯ แต่ก็ขับไปด้วยความระมัดระวังขีดสุดโดยไม่ประมาทเลยบนถนนสายยาวเหยียด แซงตัดผ่านบรรดารถบรรทุกที่เห็นวิ่งเป็นเจ้าถนนอยู่ไปเป็นระยะๆ รวมทั้งรถทัวร์และรถประเภทอื่นๆ ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องใช้ถนนในเวลาวิกาลเช่นนี้ โดยไม่มีรถคันใด

สามารถกวาดไล่หรือตัดหน้าแข้งได้ เพราะประสิทธิภาพสูงของ
รถอันจัดอยู่ในเกณฑ์รถแข่ง

ชั่วไม่เกินสี่สิบห้านาทีเท่านั้น ก็เข้าเขตบริเวณรังสิต
อันเป็นพื้นที่ใกล้เคียงกับสนามบินดอนเมือง ซึ่งสองฝั่งทางอุดม
ไปด้วยบริเวณโรงงานต่างๆ สลับไปกับทุ่งนาเรียงโล่ง จึงผอน
คันเร่งลงเพราะเห็นว่าใกล้บ้านเข้าไปแล้ว ไม่จำเป็นจะต้อง
เร่งร้อนอะไร ขับไปตามสบาย โดยเลี้ยวแยกเข้าเส้นทางสายเก่า
ซึ่งเปลี่ยวพลอด เพราะถนนแคบไม่มีนักขับรถคนใดไม่ว่า
รถบรรทุกหรือรถส่วนตัวนิยมใช้ นอกจากจะมีความจำเป็น
จะต้องไปธุรกิจทางด้านนั้นจริงๆ เท่านั้น

ขณะนั้นเอง เขาก็รู้สึกว่าจะเห็นอะไรผิดปกติบางอย่าง

บนสายไฟฟ้าแรงสูง ซึ่งทอดย้อยต่ำยาวเหยียด
ในแต่ละช่วงของต้นเสาอันสูงใหญ่ยื่นตระหง่านอยู่เป็นระยะ ๆ
ตามท้องทุ่งนั้น มีเงาทะมึนมืมาของอะไรชนิดหนึ่ง ขึ้นไป
กระโดดโลดเต้นอยู่บนนั้น เมื่อแรกชายหนุ่มก็เพียงแค่รำเลื่อง
ผาดๆ และไม่สนใจอะไรนัก ขับรถจะผ่านเลยไป แต่แล้วก็มา
สะดุดใจ เมื่อประสาทหูแว่วเสียงเพลงอะไรชนิดหนึ่ง
มันกระแทกกระทั้นดัง “ฮือย!...ฮือย-ฮือย!” คล้ายทำนองเพลง

‘เขมรไล่ควาย’ เป็นที่สนุกสนานครึกครื้นไปทั่วทั้งทุ่ง เป็นเสียงที่ร้องรับกันเป็นช่วง ๆ ระหว่างไถ่ตัวต้นเสียง ซึ่งทำหน้าที่เป็นวาทยกรหรือคอนดักเตอร์ โบกมือให้จังหวะอยู่บนสายไฟฟ้างกลางทุ่งนั้น กับเงาตะคุ่มลักษณะแปลก ๆ ที่ออแนกกันอยู่บนพื้นดินกลางทุ่งนา ดูเป็นที่ครึกครื้นสนุกสนานยิ่งของพวกมันไม่ว่าจะตัวต้นเสียงที่ร้องนำ และลูกคู่เอิกเกริกอ้ออึงไปหมด

ชายหนุ่มเหยียบเบรคหยุดทันที ดับไฟคู่หน้ารถมิตสึนิท แล้วเปิดประตูชะโงกออกไปเขม่นมอม พร้อมทั้งเงี้ยว

ชัดแล้ว ไม่มีใครหรอก เขาละ! ไถ่ตัวจอมโจกลูกนรก หิริญญะ ที่เขาจิกหัวเรียกมันง่าย ๆ ว่า ‘ไถ่จุก’ นั้นเอง เมื่อหัวค่านั้นเอง เขาปลดปล่อยมันลงไว้ตรงตำแหน่งหนึ่งของถนนสายนี้ ระยะห่างกันออกไปประมาณสิบกิโลเมตร แต่มาตอนนี้ ทำไมมันถึงมาชุมนุมพรรคพวกกันอยู่แถว ๆ นี้ก็ไม่ทราบ ตัวเองยืนอยู่บนเส้นสายไฟฟ้า มือทั้งสองโบกไกวเป็นจังหวะ แหกปากร้องเพลงทำนอง ‘เขมรไล่ควาย’ ให้บริวารผีเปรตตอสุรกายของมันซึ่งชุมนุมเนืองแน่นอยู่เต็มทุ่งร้องประสานเสียงตาม สนั่นหวั่นไหวไปหมดในโสตประสาทส่วนพิเศษของเขา

“เฮอะซี ไถ่...นั่นมันมาทำอะไรอยู่ตรงนี้หว่า?”

จักรกฤษณ์อุทานออกมา ขณะที่ผลุบออกมาจากรถ
ยื่นกอดอกดู ไฉ่จุก ตลอดจนบริวารนับจำนวนไม้ถั่วของมัน
เหล่านั้न्दูเหมือนจะไม่สนใจ หรือแสดงอาการรู้เห็นใดๆ กับการ
จอตระยีนมองอยู่บนถนนของเขา คงช่วยกันร้องเพลงบทนั้นอยู่
เป็นที่สนุกสนาน

เนื้อเพลงบทนั้น ถอดความออกมาได้ชัดเจนดังนี้

‘ขอสารกยกราษิตปิดสนอง เชื่อฉันเถิดจักสบายได้
รับรอง ราชิตฉันนั้นไม่พ้องกับของใคร...’

ราชิตอะไรของมัน ? เขาขมวดคิ้ว เอามือเกาหัวแล้วยืน
ฟังต่อไป

“เกิดเป็นคนต้องทำตนให้เก่งกล้า

สู้บักัญชากินเหล้าให้เมาใหญ่

ใครขวางหน้าหาเรื่องอย่าเกรงใจ

เป็นโจราเรียกค่าไถ่จึงจะดี

ใครทำคุณอย่าไปวุ่นชอบคุณเขา

ความลับใครเก็บมาแล้วให้ถึงที่
ไม่ต้องเกรงกลัวใครไพร่ผู้ดี
งานการหลบหลีกหนื่อยำทำมัน
เรียนทำไมตายแล้วก็ลืมหมด
ต้องหัดคิดโกงให้ลือมีชื่อเสียง
มีมิตรแล้วต้องคิดผลาญตะบัน
หมดแล้วฉันระเบิดขว้างล้างมันเลย
ไปบ้านท่านอย่าเสียท่าเมื่อขากลับ
หยิบให้ยับข้าวของไม่ต้องเอ่ย
พ่อแม่สอนสั่งอย่าฟังเลย
เป็นชั่วเขยเมียมิตรจงติดใจ
จะพูดจาอย่าให้จริงทุกสิ่งหมด
จงพูดปิดแถมบ้างข้างสมัย

มีทรัพย์สินกินเล่นให้เย็นใจ

ถัวไปไฟไฮโลว์มั่วว่าให้ฟัง

เวลาขัดทรัพย์สมบัติอย่าขัดไว้

มีเท่าไรโบายให้หมดอย่าอดนั่ง

เป็นหนี้สินไม่ควรใช้ให้รุงรัง

ทวงก็ช่างอย่าฟังเป็นกังวล

ต้องทำตนเป็นพาลสันดานหยาบ

ทำแต่บาปอย่าสมานการกุศล

ประพาศติชั่วทำตัวเป็นทรชน

จะมีคนนับถือลือทั้งเมือง

เห็นผิวเมียเขารักใคร่อย่าได้นิ่ง

ให้รีบวิ่งไปแห่ขี้ให้มึ่เรื่อง

ให้มีจิตอิจฉาคนเนื่องๆ

ถึงคราวได้ใครจะเคียงข้างใคร

จะไปไหนต้องทำตนให้คนเกลียด

จะได้ไม่มาเบียดเบียนเราได้

ใครอดทนในรณทุกคนไป

คุกตะรางมิให้อยู่กินฟรี!...”

จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ ปวดขมองจืดขึ้นมาในทันทีนั้น
เอาเข้าให้แล้วยังไง ไอ้เวรจุก! นั่นมันกำลังร้องเพลงปลุกกระดม
อะไรพวกพ้องมันอยู่ เพียงแค่ปลดปล่อยเป็นอิสระไปไม่เกิน
หกเจ็ดชั่วโมงนี่เอง ไอ้จิ๊กโก๋นั่นเริ่มส่งสมพลพรรค หวนกลับไป
ใช้สันดานอันธพาลเดิมของมันอีกแล้ว

ว่าจะปล่อยมันตามเรื่อง ไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรอีกแล้ว แต่ก็อด
ไม่ได้ ชายหนุ่มบึ้งปากตะโกนเรียก

“ไอ้จุก!”

เด็กหัวจุก แต่ตัวเท่าช้าง ที่กำลังโบกมือให้จังหวะเฉิบๆ
อยู่บนสายไฟฟ้ากลางทุ่งสะต๋องโหยง หันขวับมาทางเจ้าของ

เสียงเรียกที่กำลังยืນเท้าเอวพึงรยยนต์อยู่ เหมือนจะจำ
กระแสเสียงได้เป็นอย่างดี พอมองเห็นก็กระโดดตบลงมาจาก
เส้นสายไฟฟ้า ตะโกนลั่น

“เฮ้ย! ตาเถรมาแล้วโว้ย ผ่น! ตัวใครตัวมัน ใครซ้ำถูกจับ
ใส่ขวดถ่วงน้ำไม่ได้ผูกได้เกิด ขำไม่รู้ด้วย”

ว่าแล้วก็ออกโกยแนบไปในทันที บรรดาเงาดำๆ ที่เป็น
ลูกคู่ร้องเพลงประสานเสียงกันอยู่ มีการเคลื่อนไหวคึกๆ อย่าง
รวดเร็ว สลายตัววับไปหมด คงมองเห็นแต่ไอ้จุกเท่านั้นที่ออก
เล่นปuleงๆ ไปกลางทุ่ง จักรกฤษณ์ตวาดซ้ำมา

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ หิริญญะ แล้วก็มานี่ เร็ว! อย่าหนี
เป็นอันขาด”

ไอ้จอมทโมนจุกชะงักกึก ทำคอดก หน้าแข็ง หันมา
เมียงๆ มองๆ ดูเขา จักรกฤษณ์ชี้หน้า เรียกซ้ำมาอีกด้วยเสียง
เจี๊ยบขาด จึงเดินหน้าม่อเข้ามา เพียงแค่ก้าวสองพรวดเท่านั้น
ก็มาหยุดยืนอยู่ริมถนนตรงหน้า ส่วนสูงขนาดยอดตาลของมัน
บัดนี้หดลงเหลือเท่าระดับของเด็กอายุเจ็ดแปดขวบธรรมดา
เมื่อเข้ามาใกล้เขา

“แฮ่! แฮ่! คุณน้ำ นี่คิดถึงจุก จะมารับจุกกลับบ้านหรือ?”

“ใครบอกเอ็ง ว่าข้าจะมารับเอ็งกลับบ้าน...”

เขาพูดหัวง ๆ สีหน้าเคร่งขรึม พิจารณาดูเจ้าลูกนรกอ
อย่างอดทนระอาใจ

“—ปลดปล่อยไปเมื่อหัวค้ำนี้เอง โนน ไกลลิบ ๆ โนน
น้อยแน่ะ! กลางดึกเที่ยงคืนมาพบเด่นเหยิง ๆ ชุ่มนุ่
สมัครพรรคพวกอยู่ตรงนี้เสียแล้ว”

“ก็...ก็น้ำไปไหนมาล่ะ ถึงได้ผ่านมาทางนี้?”

ไอ้จุกถามอ่อย ๆ ยิ้มแห้ง ๆ อยู่เช่นนั้น

“ช่วงข้าเถอะ ข้าไปไหนมากก็ไม่ใช้หน้าที่ของเอ็ง บอกมา
ตามตรง เอ็งมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ เห็นขึ้นไปยืนเป็นคอนดักเตอร์
อยู่บนสายไฟฟ้าโน่น แหกปากร้องเพลงอัปมงคลอะไรก็ไม่รู้
ลูกน้องแต่ละตัวก็พร้อมใจกันเห่าหอนประสานเสียงกันได้
ไพเราะปวดกะโหลกดีจริง พับผ่า! แล้วก็ยังเสือกทะเล่เรียกข้า
ว่าตาเถรเสียอีก เดี่ยวพดเชกบาลแยก”

อภิสสมานกาย ในร่างของเด็กน้อยหัวจุก ทำหน้าเรีย
หัวเราะแหย่ๆ

“ฉันไม่ได้พูดคำว่า ‘ตาเถร’ ชักคำหนึ่ง”

“ยังจะมาต่อแหล่ มุสาซึ่งๆ หน้าอีก ก็หุบเข้าไต่ยีนอกถนัด
แค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นนะ ที่ปล่อยไป กลายเป็นไอ้ตัวหัวโจก
อันธพาลไปอีกแล้ว...เมื่อกี้ข้าถามว่ายังไง ยังไม่ได้ตอบเลย”

“ก็น่าถามว่ายังไงล่ะ ชั้นลืมไปแล้ว พอเจอหน้าก็เอาแต่
ด่า เลยลืมหมด มันทักกะใจ”

“ข้าถามว่า เอ็งมาชุมนุมร้องเพลงปลุกกระตมอะไรกันอยู่
ตรงนี้?”

“ป่าวปลุกกระตม...”

ไอ้จุกตอบอู้อี้ในลำคอ

“—ชั้นกำลังเล็คเซอร์ทะหาก”

“ซิ! ซิ! เล็คเซอร์...เอ็งเล็คเซอร์อะไรของเอ็ง เสียงร้องกัน
ฮือย-ฮือย-ฮือย ยังกะเขมรไล่ควาย”

“อ้าว! วิธีเล็คเชอร์กันให้นักศึกษาฟังง่าย ๆ เราก็ต้อง
ดัดแปลงให้ออกในรูปเพลงซิ จะสอนกันด้วยคำพูดธรรมดา
นักศึกษาจะนั่งหลับกันหมด ต้องสอนด้วยภาษาของดนตรี
มีเพลงประกอบ ช่วยให้ง่ายเข้ายังงี้ละ หลักสูตร
สมัยใหม่เค้าเรียกว่า เรียนด้วยเพลง นานี้ไม่รู้อะไรเลย เกี่ยวกับ
รูปแบบการศึกษายุคใหม่ เสียแรงเป็นถึงต๊อกระดับ...”

แล้วเจ้าจุลภรณ์ก็ออกมา ชูกำปั้นขึ้นกวัดแกว่งเข้ากับ
จังหวะบทเพลง แหกปากร้องท่อนสุดท้ายออกมาว่า

“ใครอดทนในรศุณ...รศุณทุกคนไป-คุตะรางมิให้...
เอ้อเอ้อ...เอ้อเอ้อเอ้อเอ้อเอ้อเอ้อ...อยู่กินฟรี!...ฮือย-ฮือย-ฮือย
ฮือย!”

จักรกฤษณ์ปวดขมับจี๊ดขึ้นมาอีก ทรวดตัวลงไปนั่งกับ
เบาะรถที่เปิดประตูค้างไว้

“เด็ด! ให้มันได้ยังงี้ซิ ไอ้จุก! ไหนบอกข้าหน่อยซิ
นักศึกษาของเ็งพวกนี้ละ มันพวกไหนกันแน่”

ไอ้จุกคราวนี้ยิ้มหวานจ้อย ลูบมือยิกๆ เข้าหากัน

“ก็ไอ้พวกที่กำลังจะไปเกิดเป็นคนในเร็ว ๆ นี้ยังงั้นนี่ นี่เป็นการอบรมสั่งสอนกันให้ชื่นใจเป็นครั้งล่าสุดอย่างที่เรียกกันว่าไฟนัลเล็คเชอร์ ก่อนรับปริญญาบัตรไปเกิดเป็นคนในโลกมนุษย์ของน้ำ เพื่อประดับโลกให้ใสมากขึ้นอีก ประชากรของโลกในยุคต่อไป ต้องการนักศึกษาที่ชั้นอบรมจรรยาบรรณแห่งการเป็นมนุษย์ด้วยคตินิยมประจำใจอย่างนี้ทั้งนั้น”

“อ้อ! นี่หรือคตินิยมของเอ็ง? ที่ร้องกันเยี้ยว ๆ อยู่ตะกี้ นี่นะ”

“คตินิยมของชั้น มันอาจไม่ตรงกับคตินิยมของน้ำก็ได้ นะ คตินิยมของน้ำนะ มันโบราณเต็มที่แล้ว และนับวันจะหมดสิ้นไป โลกยุคใหม่ต้องการคนประเภทชี้น้อ, ตอแหล, ทฤษฎี, หักหลัง, เนรคุณ, คดโกง, คอรัปชั่น, เกียจคร้าน สรุปก็คือโลกต้องการความระยำต่าบอนทุกชนิด เพื่อมันจะได้ใกล้เคียงกับนรกเข้าไปทุกที ลูกศิษย์ของชั้นพวกนี้ ผีบรรพเทเกิดทั้งนั้น ไอ้ที่ปล่อยไปเกิดปะปนอยู่บ้างแล้วก็มีอยู่ไม่น้อย”

จักรกฤษณ์สะอึก นิ่งเอามือเท้าคางคิด ในที่สุดก็ปลงตก ...ถูกแล้ว เขาไม่มีอิทธิอำนาจหรือบารมีใด ๆ แผลออกไปคุ้มครองโลกไว้ได้ แม้ว่าจะมองเห็นอนาคตกาลเหนือกว่าปุถุชนทั่วไป

‘ไอ้จุก’ ถ้าจะพูดให้ตรงก็คือ ‘พญามาร’ ตัวแทนแห่งนรกนั่นเอง มันเป็นมิตรกับเขาได้ด้วยกุศลผลบุญที่เขาเคยประกอบไว้ในหลาย ๆ อดีตชาติจนเกิดเป็นฉานบารมีเฉพาะตัว แต่มันคือศัตรูสำคัญของมวลมนุษยโลกที่อวิชชาและมีจิตโสมมต่ำทราม เป็นตัวเหตุแห่งความวิบัติฉิบหายที่จะชี้ทางให้ลงเบื้องต่ำของมนุษยชาติผู้มัวเมาในกองกิเลส

องค์สัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังไม่อาจจัดปัดเป่าในสิ่งอันชั่วร้ายที่เกิดขึ้นจากดวงจิตของมนุษย์ทุกรูปทุกนามได้ก็เขาเองละ เป็นใครจึงจะเอามาเป็นข้อปรารภและสร้างความทุกข์ความขุ่นมัวให้แก่จิตใจของตัวเอง

สิ่งนั้น ดูเหมือนจะอ่านความคิดของเขาในขณะนี้ออกริมฝีปากคู้่นั้นปรากฏรอยยิ้มหยัน และภาพของร่างกายที่แลดูวิกลวิการน่าสะพรึงกลัวเยี่ยงปีศาจนั้น บัดนี้ค่อย ๆ กลายมาเป็นภาพของกุมาร ผู้มีรัศมีของผิวกายอร่ามเรืองประดุจทองคำเปลว สันหน้าไปมาช้า ๆ สำเนียงที่กล่าวต่อมานั้น เป็นเสียงของหิริญญะ หาใช่เสียงของ ‘ไอ้จุก’ ไม่

“ตัดความกังวลของท่านออกไปเสียเถิด ท่านผู้เจริญ ท่านไม่อาจช่วยสิ่งใดได้ทั้งสิ้น อรหันต์ทุกองค์ได้เคยพยายาม

มาแล้ว แต่ก็ไม่เคยเป็นผลสำเร็จ ท่านเป็นบุคคลประเภท
'เหนือโลก' ก็คงอยู่ไปตามประสาของท่านเถิด จงปล่อยโลกให้
เป็นไปในสิ่งที่มีมันจะต้องเป็น”

“หิริญญะ...”

ที่สุด เขาถอนใจเบา ๆ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงราบเรียบปกติ

“—เราสังหรณ์ใจอีกประการหนึ่ง เจ้ามาเตร็ดเตร่อยู่
แถวนี้ จะต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่ง ภายในคืบนี้แหละ”

“ถ้าเราบอกแก่ท่านไป ก็จะทำให้เกิดความเศร้าหมองใน
อารมณ์ของท่านโดยใช่ที่”

“บอกเถิด เราทำใจเป็นอุเบกขาได้แล้ว”

หิริญญะ ในร่างของเด็กน้อยโฉมงาม เงยหน้าขึ้นไปบน
ท้องฟ้า คงยิ้มอยู่เช่นนั้น

“สองนาฬิกาของคืบนี้ เครื่องบินของอีลิปต์แอร์ไลน์
เครื่องหนึ่ง พร้อมกับร้อยเจ็ดสิบชีวิตบนเครื่อง และอีกยี่สิบกว่า
ชีวิตในโรงงานทอผ้าแห่งนี้—”

ราชบุตรจากนครซี้มือไปทางโรงงานใหญ่ ที่เห็นแสงไฟ
ระยิบระยับอยู่ไกลออกไป

“—จะถึงคราวพินาศพร้อมกัน นักบิน จะนำเครื่องลง
รันเวย์ผิดที่ ชนโรงงานแห่งนั้น เราารอรับทุกชีวิตที่จะถึงกาล
พินาศแตกดับอยู่ที่นี้ สำหรับท่าน จงรีบไปเสียจากที่นี่เกิด
เหลือเวลานับจากนี้ไปอีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่านควรจะ
กลับไปถึงเตียงของท่าน และหลับให้สบาย พรุ่งนี้ตรวข่าวได้
จากหนังสือพิมพ์ แต่อย่าอ้าปากบอกใครก่อนหน้า หรือภายหลัง
เหตุวิบัติครั้งนี้เลย มันไม่ก่อประโยชน์ใดๆ สำหรับท่านหรอก”

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก

“ถ้ามันจะต้องมีกำหนดกฎเกณฑ์อย่างนั้น ก็ขอต่อรอง
สักนิดได้ไหม หิรัญญะ?”

“ท่านจะขอต่อรองอย่างไร?”

“ขออย่าให้มันเกิดขึ้นที่นี่ ในประเทศไทย ขอให้มันไป
เกิดขึ้นที่อื่น”

บุตรแห่งท้าวภูเวรสันติเยรแซมช้า

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะเกิดขึ้นนั้น จะต้องสมพงศ์กัน
ทั้งสิ้น หมายถึงกำหนดการพินาศ มันจะต้องเกิดขึ้นเพราะเครื่องลง
ผิดที่ ชนปะทะโรงงานทอผ้า นั้น อีกหลายชีวิตในโรงงานทอผ้า
ก็ต้องถึงกาลแตกดับลงด้วย ถ้าคลาดเคลื่อนผิดไป ชีวิตใน
โรงงานทอผ้า นั้นก็จะถูกยกเว้น ซึ่งเป็นไปไม่ได้ และถ้าเครื่องลง
ได้เป็นปกติ ก็จะมีอีกหลายชีวิตที่ยังไม่ถึงกำหนด จะต้อง
โดยสารเพิ่มเติม หรือพวกที่โดยสารซึ่งถึงขาดอยู่แล้ว ก็จะต้อง
ลง ทุกสิ่งทุกอย่างจะผันเปลี่ยนไปหมด คนยังไม่ถึงคราวดับ
ก็ต้องดับ และคนที่ถึงคราวแล้ว กลับรอดไป ความผิดจะตก
อยู่ที่มัจจุราช”

ชายหนุ่มกัตรีมฝีปากเบาๆ และโดยไม่กล่าวคำใดอีกเลย
เขาปิดประตูรถพร้อมกับสตาร์ทเครื่องขับผละออกไปจากที่นั่น
ทันที พยายามลืมเสียให้หมดว่า ภายในห้าหกชั่วโมงของคืนนี้
เขาได้เห็น และได้รู้อะไรบ้าง โดยทำใจให้ว่างเฉยสนิทหนึ่ง

กลับมาถึงบ้าน เป็นเวลาหนึ่งนาฬิกาเศษเล็กน้อย สังเกตดู
ที่ตึกประธานของอาณาเขตกว้างใหญ่ อันเป็นที่อยู่ของมารดา
ก็รู้สึกวาท่านคงจะนอนหลับแล้ว ดีเหมือนกัน ให้คืนนี้ผ่านไป

สักคืนหนึ่งก่อน เขายังไม่อยากจะเข้าหน้าคุณแม่ ผู้ซึ่งมีเรื่องที่จะพูดกับเขาเคร่งเครียดมากเกี่ยวกับจิตลักษณะคู่นั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เอือมระอาสำหรับเขา

ไล่เจ้าเด็กสมพงษ์ ซึ่งนอนหลับรอคอยการกลับมาของเขายู่ที่เก้าอี้ยาวของห้องรับแขก ให้เข้าไปนอนในห้องส่วนตัวของมันเองเสีย โดยบอกว่าไม่ประสงค์จะเรียกใช้อะไรอีกทั้งสิ้น ตัวเองขึ้นตึก เข้าห้องอาบน้ำ เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จก็เปิดเครื่องปรับอากาศ ขึ้นเตียงนอน ตาหลับ มือทั้งสองประสานกันไว้บนทรวงอก สวดมนต์บทสั้นๆ แล้วระลึกแผ่เมตตาให้แก่ทุกสรรพสัตว์ทุกวิญญาณ จากนั้นก็สงบจิตเพื่อให้หลับลง

รู้สึกคล้ายๆ มีผ่านววมซึ่งพบบ่อยทางด้านปลายตีนเตี้ยง คลืออย่างแผ่วเบา คลุมจากปลายเท้ามาจนถึงอก ชายหนุ่มฉงน เขาถือคประตู่ห้องไว้ จะอย่างไรเสียเจ้าพงษ์ก็คงจะเข้ามาห่มผ้าให้เขาในห้องไม่ได้อย่างแน่นอน จะว่าความรู้สึกหลอนไปก็ใช่ที่ เพราะเขามีอคลาคู ก็พบว่าผ่านววมผืนนั้นคลุมอยู่ที่หน้าอกจริง ๆ

...

“ใครนะ?”

เขาถามออกไปเบาๆ ในขณะที่ต่ายยังหลับอยู่ๆ

เงียบ ไม่มีอะไรทั้งสิ้น

ค่อยๆ แยมเปลือกตาขึ้น โคมไฟหรือแรงเทียนอ่อนที่
ตั้งอยู่บนโต๊ะชิดผนังห้องสาดแสงสีฟ้าสลัว พอจะมองเห็นอะไร
ต่ออะไรภายในห้องนอนได้รางๆ ชายหนุ่มกวาดตาชำเลื่องไป
รอบๆ

ไม่มีวีแววของอะไรทั้งสิ้น นอกจากอณูอันว่างเปล่า ไม่ว่า
จะใช้ตาเนื้อ หรือตาทิพย์ มองไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

หลับตาลงอีกครั้ง เฟ่งกระแสดจิดออกตรวจภายใน
อาณาบริเวณบ้านทุกซอกทุกมุม เห็นแต่เงาตะคุ่มๆ ของ
พวกสัมภเวสี อันเป็นผีบ้านผีเรือน ไปออรวมกลุ่มกันอยู่ที่
ศาลพระภูมิอันว่างเปล่า ลักษณะของเจ้าพวกนั้น อยู่ในอาการ
อกสันขวัญแขวน

‘อะไรกันนี่ เกิดอะไรขึ้น?’

ปราณของเขาถามเหล่าโอปปาติกะที่อาศัยอยู่ใน
ขอบเขตบ้าน

“นาย...ระวังตัว มีอะไรบางอย่างแปลกปลอมเข้ามาใน
เขตบ้านแล้ว”

เจ้าพวกนั้นรายงานเป็นเสียงเดียวกัน

‘อะไร ลักษณะอย่างไร?’

เขาถาม

“พวกข้าดูไม่ออกว่าสิ่งนั้นคืออะไร เป็นสายไฟยาว
โชติช่วงสีเขียวยาวคราม ลอยข้ามกำแพงบ้านเข้ามาทาง
ทิศตะวันออก รัศมีร้อนแรงมากจนพวกข้าทนไม่ไหว
ต้องหลบหนีแตกกระจายกันออกไปจากบ้านทั้งหมด สายไฟ
ประหลาดนั้นลอยหายเข้าไปทางห้องนอนของนาย ขณะจิตหนึ่ง
ก็ม้วนเป็นขดเหมือนงูเพลิง พุ่งหายออกนอกเขตบ้านไป
ทางด้านเหนือ พวกข้าเห็นว่าสิ่งนั้นกลับออกไปแล้ว จึงกลับ
เข้ามารวมกันอยู่ที่นี่...นายอย่าปล่อยให้ศาลว่าง รีบไปเชิญ
เทพยดาอารักษ์มาสถิตเพื่อคุ้มครองบ้านเถิด”

‘พวกเจ้าดูไม่ออกหรือว่าสิ่งนั้น มันควรจะเป็นอะไร?’

จักรกฤษณ์ยังเสียงเหล่าผีบ้านทั้งหลาย

“พวกข้าเห็นในลักษณะอย่างที่คุณบอกกับนายไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร พวกข้าพยายามจะสกัดกัน แต่ทนความร้อนที่แผ่ออกมาไม่ไหว เป็นสิ่งที่มีพลังฤทธิ์กล้าแข็งมาก และพวกข้าก็ไม่อาจรู้ได้ว่ามาดีหรือมาร้าย นายอย่าได้ชะล่าใจเป็นอันขาด สิ่งประหลาดนั้นน่าสะพรึงกลัวมาก พวกข้าไม่อาจสกัดกันป้องกันไว้ได้ในการรุกราน ถ้านายอัญเชิญเทพดาอารักษ์ที่ไหนมาช่วยพิทักษ์คุ้มครองไม่ได้ในขณะนี้ ก็ขอให้นายไปตามบุตรของท้าวทุเรศกลับมาก่อนเถิด นายไม่ควรจะปลดปล่อยหรือหนีไปก่อนเลย”

‘ขอบใจพวกเจ้ามากที่เตือน แต่เราไม่อยู่ในฐานะที่จะเอาหรือหนีมาสถิตอยู่ที่นี้ได้ตลอดไป เพราะเป็นการผิดศีล สำหรับ ‘สิ่งประหลาด’ ที่พวกเจ้าเห็นและรายงานให้เรารู้นี้ หากล่วงล้ำเข้ามาอีก และถ้าหากจะเป็นอันตรายต่อพวกเจ้า ก็จงหลีกเลี่ยงเอาตัวรอดไว้ก่อนเถิด อย่าพยายามต่อสู้ขัดขวาง และไม่ต้องเป็นห่วงเรา ‘สิ่งนั้น’ ทำอะไรเราไม่ได้หรอก จงทำหน้าที่ป้องกันคุ้มครองเฉพาะเท่าที่ไม่เกินความสามารถของพวกเจ้าก็แล้วกัน’

กำชับสั่งกับเหล่าผีบ้านไว้ดังนั้นแล้ว จักรกฤษณ์ก็กลับคืนมาสู่สภาวะปกติของเขา

‘หลับสนิท และอย่าได้มีอะไรแผ้วพานเข้ามาในความฝัน
ทั้งสิ้น!’

เขากำหนดจิตตนเอง

แล้วก็หลับไปภายในชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น

อาจเป็นเพราะนอนไม่ดิ๊กเกินไปนัก และหลับได้อย่างสนิท
ดีที่สุด จักรกฤษณ์จึงตื่นขึ้นด้วยอารมณ์ที่ชุ่มชื้นแจ่มใส
เมื่อเวลา ๑๐ น. ตรงของวันรุ่งขึ้น

ที่โต๊ะอาหารเช้า เพียงแค่จิบน้ำส้มเข้าไปครึ่งแก้ว
ตาเหลือบไปยังหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าหลายฉบับที่วางไว้ให้
ตามปกติ มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เขาก็ชะงักกึก
ตะลึงงันไปกับข่าวพาดหัว ซึ่งเป็นตัวไม้ขนาดใหญ่ ลักษณะการ
พาดหัวข่าวเหมือนกันหมดทุกฉบับ

ไพบัณย์โฆษโหม่งโลกที่รังสิต ๑๗๐ ชีวิตเป็นจุณ!!

ฟุ้งชนโรงงานทอผ้าพินาศก่อนจะลงรันเวย์!

ชายหนุ่มวางแก้วน้ำส้มทันที จួយหนังสือพิมพ์เหล่านั้นมาอ่านข่าวละเอียด ซึ่งเสนอตรงกันหมดไม่ว่าภาษาไทยหรือภาษาเทศ พร้อมทั้งภาพของซากเครื่องบินมึ่มที่แหลยกยับเยินอยู่ในกองซากปรักหักพังของตัวโรงงานขนาดใหญ่ ภาพของหลายฉบับสามารถถ่ายได้ในขณะที่ไฟกำลังลุกไหม้ทั้งลำ และบริเวณหัวเครื่องที่ฟุ้งเข้าชนโรงงาน รวมทั้งภาพอันสับสนของหน่วยกู้ภัย...

เหตุเกิดเมื่อเวลา ๒ น. ตรง ของเมื่อคืนที่ผ่านมา!...

ผู้โดยสาร และเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องเสียชีวิตทั้งหมด แต่จำนวนของคนงานในโรงทอผ้า ซึ่งปฏิบัติงานและอาศัยนอนพักอยู่ในตัวอาคารของโรงงาน ยังไม่สามารถจะบอกได้ว่าเสียชีวิตจำนวนเท่าไร เพราะขณะที่เสนอข่าวกำลังอยู่ในระหว่างสำรวจ ได้แต่ผู้บาดเจ็บสาหัส และศพของผู้ตายบางส่วนทยอยกันออกมา โดยยังแยกไม่ถูกว่าใครเป็นใคร...

จักรกฤษณ์ถอนใจเฮือก เอานิ้วคืบที่สันจมูกหลับตานิ่งไปชั่วขณะ เสียงเจ้าพงษ์ ซึ่งนั่งอยู่กับพื้นใกล้ๆ ก็รายงานขึ้นว่า

“ข่าวใหญ่ประจำเช้าวันนี้ครับ พาดหัวเหมือนกันทุกฉบับเลย ไอ้กัปตันแขกอียิปต์ไม่รู้มันเซ่อซ้ำอีท่าไหน เห็นโรงงานทอผ้าเป็นรันเวย์ไปนิบ ผมอยากจะไปดูซากเครื่องบินจัง เห็นว่าขณะนี้ก็ยังค้นศพออกมาไม่ได้หมด ตอนนี้คงแห่ไปดูซากเครื่องบินกันเป็นหมื่น”

“อย่าไปยุ่งอะไรกับเขาเลยวะ พงษ์ มันไม่ตกใส่บ้านเรานะดีแล้ว”

เขาบอกเรียบๆ ปรับจิตใจให้เข้าสู่ปกติสภาพ และกินอาหารเช้าเจียบๆ คนเดียว โยนหนังสือพิมพ์เหล่านั้นลงไปกับพื้นอย่างไม่สนใจอะไรอีก งานของมัจจุราช หรือเกณฑ์ซาตาชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ มีลิขิตกฎเกณฑ์ที่แน่นอนอย่างชนิดที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้อย่างแท้จริง เพียงแต่ว่าใครจะรู้ล่วงหน้าหรือไม่เท่านั้น ความจริงตื่นขึ้นมาเช้าวันนี้ เขาลืมเสียอย่างสนิทแล้วว่า เมื่อคืนที่ผ่านมาเขาได้พบเห็นและรู้อะไรมาก่อนแล้ว ตอนที่พบกับ ‘ไอ้จุก’ หิรัญญะในเที่ยวที่ขับรถจะ

กลับบ้าน พอมาพบข่าวพาดหัวใหญ่ของหนังสือพิมพ์ อันเรียก
ได้ว่าเป็นข่าวใหญ่ของโลก ก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้

ไอ้จุกไม่ได้โกหกเขาเลย!

กินอาหารเสร็จ นึกถึงบุหรีขึ้นมาได้ ลืมไว้บนห้องนอน
นั่นเอง ไม่ได้ติดมือลงมาด้วย จึงใช้ให้สมพงษ์ไปหยิบมาให้
อึดใจเดียวเจ้าพงษ์ก็หยิบซองบุหรีและไส้ทเตอร์มาให้ พร้อมกับ
ถามสีหน้างๆ ว่า

“เฮ้! เมื่อคืนนี้คุณภรรยาไม่ได้ขึ้นไปนอนบนเตียงหรือ
หรือครับ?”

เขาคาบบุหรี กำลังจะขีดไส้ทเตอร์ เหลือบตามองดู
เด็กประจำตัว ถามต่ำๆ

“ทำไม?”

“ก็ผมไม่เห็นมีรอยนอนเลย ผ้าปูที่นอนยังขึงตึงเปรี๊ยะอยู่
ตามเดิม หมอนวางเรียบร้อย ผ้าห่มก็พับไม่มีรอยคลื่อน
คุณภรรยาหนึ่งสมาธิทั้งคืนกระมังครับ?”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว จุดไส้ทเตอร์ แล้วพึมพำว่า

“บ้า! ทำไมฉันจะไม่นอนเมื่อคืนนี้ ตอนตื่นขึ้นมาผ้าห่ม
ฉันยังกองอยู่กลางเตียงอยู่เลย หมอนข้างก็ตกลงมาอยู่ที่พรม
หน้าเตียง ชี๊ก็เลยเก็บ รีบเข้าห้องน้ำ ทำไมเอ็งถึงว่าฉันไม่นอน
บนเตียง”

“อะไรกันครับ...”

เสียงได้กรับใช้คนสนิทประจำตัวร้องลั่นขึ้น ยังมีสีหน้าง
จัด จ้องหน้าเขา

“—เตียงคุณภรรยาไม่มีรอยขึ้นไปนอนเลยสักนิดเดียว
ก็ผมขึ้นไปเห็นหยกๆ นี่เองตอนเข้าไปเอาบุหรี่กับไฟแช็ค
ในห้อง ว่าประเดี๋ยวจะไปจัดเตียงให้คุณภรรยา ก็เลยไม่ต้อง
ทำอะไรสักอย่าง ในห้องน้ำที่คุณภรรยาเคยโยนผ้าเช็ดตัวไว้
เลอะเทอะ หวี หรือแปรงไม่เคยตั้งเป็นระเบียบ ก็ปรากฏว่า
เรียบร้อยดีที่สุดในบ้านไปจัดการไว้ให้เรียบร้อยนั้น
แหละ แต่คุณภรรยาก็ทราบที่อยู่แล้วว่า ห้องส่วนตัวของคุณ
ภรรยา เคยสั่งผมไว้ไม่ให้แม่บ้านหรือได้กรับใช้คนไหนเข้ายุ่ง
นอกจากผมคนเดียว แล้วผมก็ไม่เห็นใครเข้าไปในห้องคุณ
ภรรยาเลย ตั้งแต่คุณภรรยาเดินลงมาทานอาหารเช้า”

ชายหนุ่มเอานิ้วเกาคาง ก็เขาเพิ่งลงจากห้องนอนข้างบน มาหยกๆ นี่เอง เพื่อทานอาหารเช้า ระยะเวลาเพียงไม่กี่ สิบนาที แล้วใช้ให้เจ้าพงษ์ขึ้นไปเอาบุหรี ยังจำได้ว่าสภาพ เตียงนอนเขายุ่งเหยิงเลอะเทอะเพียงไหน มีหน้าซำภายใน ห้องน้ำ ตัวเขาเองก็ไม่มีระเบียบหรืออีนิงขังขอบอะไรนัก หวี แปรง ผ้าเช็ดตัว หรือสบู่ ตลอดจนเครื่องใช้ต่างๆ นั้น ตามปกติ สมพงษ์จะจัดไว้อย่างเรียบร้อย แต่เมื่อเขาเข้าไปใช้ห้องน้ำ ก็จะเป็นไปในลักษณะชายโสดซุ่ยๆ คนหนึ่ง พอแปรงผมเสร็จ ก็โยนหวีไว้บนโตะหินอ่อนหน้ากระจก มีดโกนหนวดก็ไม่เคยไว้ ให้ตรงที่ หรือบางทีซุดเก่าที่ถอดไว้ก็โยนทิ้งลงกับพื้น ขนาดผ้าเช็ดตัวตกจากขอที่แขวนยังขี้เกียจที่จะเก็บขึ้น ทั้งหมด เหล่านี้ เป็นหน้าที่ของ 'ตันห้อง' คือเจ้าเด็กกะล่อนที่ชื่อสมพงษ์ จะต้องตามคอยเก็บ

แล้วมาเช้าวันนี้มันเกิดอะไรขึ้น ที่สมพงษ์มาบอกว่า ห้องส่วนตัวของเขาเป็นระเบียบเรียบร้อยราวกับใครมาจัดไว้ให้

อย่างไม่แสดงว่าสนใจอะไรทั้งสิ้น จักรกฤษณ์ลุกขึ้นจาก โตะอาหารเดินย้อนกลับขึ้นไปบนห้อง เด็กรับใช้ประจำตัวเขา เดินตามเข้ามาด้วย

เมื่อเปิดประตูเข้าไป เขาก็ยืนกะพริบตาปริบ ๆ

มันตรงกับที่สมพงษ์รายงานทุกอย่าง ผ้าปูที่นอนซึ่ง
ดิ่งเปรี้ยะ มีหน้าซ้ายยังเป็นผ้าปูผืนใหม่สีชมพูเสียด้วย เพราะ
จำได้ว่าเมื่อคืนนี้เป็นสีฟ้า หมอนสองใบถูกตบให้ฟูและวางอยู่
เป็นระเบียบทางหัวเตียง มีผ้าคลุมเตียงสีน้ำเงินคลุมไว้ครึ่งหนึ่ง
ปลายเตียงผ้านวมสำหรับห่มพับเป็นรูปยาววางไว้ หมอนข้าง
วางอยู่ตรงกลาง มันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีใครมาจัดการ
กับเตียงนอนเขาอย่างประณีตที่สุด รวากับฝีมือพนักงานของ
โรงแรมชั้นสูง

ก้าวเข้าไปในห้องน้ำขนาดใหญ่ กวาดดูไปรอบ ๆ อีกครั้ง
เสื้อผ้าชุดนอนที่โยนกองไว้กับพื้น บัดนี้พับใส่อยู่ในตะกร้าผ้า
สำหรับคนเก็บไปซักเรียบร้อย ผ้าเช็ดตัวซึ่งจำได้ว่าหล่นกองอยู่
กับพื้น ถูกนำขึ้นมาพาดราว มีดโกนหวดบรรจุเข้าที่ลงกล่อง
ของมัน หนังสือตำราหลายเล่มที่เคยโยนอยู่กะกะบนโต๊ะ
แต่งตัว ตั้งเรียงไว้เป็นระเบียบที่มุมหนึ่งอันจัดเป็นชั้นเล็ก ๆ
สำหรับวางหนังสือโดยตรง

เขาหันมามองเจ้าพงษ์ซึ่งยืนทำหน้าที่พิกลอยู่อีกครั้ง

“เอ็งยังไม่ได้จัดห้องนอน แล้วก็ห้องน้ำ?”

“กำลังจะจัดครับ แต่ยังไม่ทันลงมือเลย ขึ้นมาก็พบว่ามันเป็นระเบียบเรียบร้อยดีอยู่แล้ว”

“ฮือม...”

นักวิทยาศาสตร์หนุ่มคราวออกมา

“—ถ้านั้นก็แปลว่า ฉันเลิกช่วยไม่เป็นระเบียบเหมือนแต่ก่อนแล้ว ถ้าเอ็งไม่ได้เข้ามาจัดห้องฉัน ก็แปลว่าพอตื่นนอนก่อนจะลงไปข้างล่างฉันก็จัดของตัวเอง”

“คุณกฤษณ์นะหรือครับ มีฝีมือจัดห้องตัวเองได้แบบนี้”

สมพงษ์ร้อง แล้วหัวเราะออกมา

“ทำไม เอ็งเห็นฉันเป็นคนไม่มีฝีมือพอที่จะทำห้องตัวเองให้เรียบร้อยขึ้นมาได้งั้นหรือ ฉันว่าถ้าฉันทำละก็ มันจะเรียบร้อยกว่าเอ็งเสียอีก”

“เอ๊ะ! แปลก ก็แต่ไหนแต่ไรมา...”

“เออ, เช้าวันนี้มันนึกขยันขึ้นมา ก็เลยทำเสียเอง ทำแล้วตัวเองก็ลืมไป เป็นยังไง ฝีมือฉัน นี่มั๊ย?”

“โอ้โฮ! พนักงานโรงแรมของนายแม่สู้ไม่ได้เลยครับ แต่คราวหลังอย่าเสียเวลาดีกว่า มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว แหม! อดส่ำห์เปลี่ยนผ้าปูที่นอนเสียด้วย—”

ว่าแล้ว เด็กประจำตัวก็ก้มลงไปเปิดตู้ชนิดบิลด์อินภายในห้องน้ำ อันเป็นที่เก็บปลอกหมอนและผ้าปูที่นอนสำหรับผลัดเปลี่ยน พุดปนหัวเราะต่อไป

“—คุณกฤษณ์ทราบด้วยหรือครับว่าผ้าปูที่นอนสำรองเก็บไว้ตรงตู้นี้ ผมไม่เคยเห็นคุณกฤษณ์สนใจกับอะไรเลย ขนาดของหล่นยังไม่ยอมเก็บ เช้าวันนี้เกิดนึกอะไรขึ้นมา”

แล้วสมพงษ์ก็สั่นหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ มองไปรอบ ๆ ด้วยอาการงุนงงอยู่เช่นเดิม

“เอ็งเห็นฉันเป็นอะไรไป ทำอะไรไม่เป็นเลยนอกจากเขียนตำรา แล้วก็โรคบ้า ๆ บ๊อง ๆ อย่างที่ใครเขาว่าอย่างเดียวนั่นเองรี...เฮอะ เอ็งลงไปข้างล่างได้แล้ว ฉันจะนอนอ่านหนังสือสักหน่อย”

สมพงษ์ยังยืนรื้อรออยู่

“นายแม่ท่านถามผมว่า เมื่อคืนนี้คุณภุชงค์กลับมาถึงเวลาเท่าไร?”

เขาแยกเขี้ยว

“อ้อ ฉันรู้ ว่านั่นคือหน้าที่ประจำของเอ็ง ที่จะเรียนให้นายแม่รู้ในทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตัวฉัน ทำหน้าที่เป็นสายลับดีนัก ไฉน...”

“โธ่ ก็ท่านสั่งผมไว้อย่างนี้แต่ไหนแต่ไรแล้วนี่ครับ นับตั้งแต่คุณภุชงค์ออกจากโรงพยาบาลมาอยู่บ้าน”

“แล้วเอ็งบอกท่านว่ายังไง?”

“ผมก็ต้องกราบเรียนท่านไปตามตรงนะซีครับ ว่าคุณภุชงค์กลับมาราวตีหนึ่งเศษ และเข้านอนเลย ท่านก็เปรยกับน้ำขึ้นว่า เมื่อคืนคุณภุชงค์กลับบ้าน ‘หัวค้ำ’ และนอน ‘หัวค้ำ’ คงจะตื่นเข้าหอนอย เห็นคอยตั้งท่าดักพบอยู่ นี่ถ้าท่านถามมาว่าคุณภุชงค์ตื่นแล้วหรือยัง จะให้ผมเรียนท่านยังไง?”

“ก็เรียนท่านว่าฉันตื่นแล้ว อยู่ในห้องน้ำ อีกสักประเดี๋ยวจะไปหาท่าน...ไป—ไปได้แล้ว ไอนั่นสืบตัวดี!”

สมพงษ์ยิ้มแห้งๆ หายลับออกไป จักรกฤษณ์เดินออกจากห้องน้ำใหญ่มาล็อกห้องส่วนตัวของเขา แล้วก้าวมาหยุดยืนสูบบุหรี่อยู่กลางห้อง ประกาศขึ้นเบาๆ

“เออะ! แม่โถมยงองค์อรัญเทวี หลบซ่อนอยู่ไหน เชิญไพล่ออกมาได้แล้ว”

เงียบ...

“ออกมาซิ มาให้ดูหน้าในเวลากลางวันกันถนัดๆ หนอยซิ ฉันรู้นะ ว่าเธออยู่ในห้องนี้แหละเมื่อคืนนี้ มาห่มผ้าให้ เข้านี้มาจัดห้องให้...ฉันยังไม่ได้อนุญาตให้เธอเข้ามาในบ้านฉันสักนิด บุกเข้ามาจนได้ บอกว่าให้ออกมา ไม่ได้ยินหรือ?”

ทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่า เขายืนอยู่กลางห้องเดียวดาย คราวนี้จักรกฤษณ์จู้ปากเบาๆ เกาศีรษะ แล้วหลับตาสงบจิตดู แต่ก็คงมองไม่เห็นอะไรอยู่นั่นเอง พุดกับตัวเองคนเดียวต่อไป

“เร็วจริงแฮะ! นี่คงจะเปิดออกนอกเขตบ้านไปแล้วละซิ อธิฤทธิ์ไม่เบาทีเดียวแหละ ขนาดกลางวันแสดๆ ยังยังสามารถมีพลังงานได้ ฉันอยากจะรู้เหลือเกินว่า เธอจะสามารถก่อรูปก่อร่างขึ้นมาท่ามกลางแสงตะวันเหมือนอย่างแม่เทพองค์นั้นได้ไหม ถ้าเธอได้ยินเสียงของฉันและสามารถจะปรากฏกายได้ ก็นี้กว่าฉันขอร้องก็แล้วกัน โผล่ออกมาให้เห็นหน่อยเถอะ อย่างน้อยก็เพื่อการศึกษาเรียนรู้ของฉัน”

ไฉ่ผล เขาพูดกับอากาศว่างเปล่ารอบตัวของห้องนั้น

ชายหนุ่มยกไหล่ ผายมือกว้างออกไปแล้วทิ้งลงข้างกาย

“ถ้านั้นฉันก็รู้แล้ว ในเวลากลางวัน เธอไม่มีทางจะปรากฏตัวได้หรอก มีแต่พลังงานซึ่งเป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ซึ่งๆ หน้าเท่านั้น”

ยิ่งรำพึงพูดเพื่อเจออยู่คนเดียว จักรกฤษณ์ก็ชักจะรู้สึกตัวเองว่าใกล้เคียงกับคนสติวิปลาสเข้าไปทุกที เขาสลัดทุกสิ่งทุกอย่างออกไปจากสมอง หันตัวกลับ ตั้งใจจะเดินออกจากประตูห้องนอนไป

บัดนั้นเอง ก็ชะงัก ตัวแข็งยืนนิ่งอยู่กับที่ ขนลุกชันขึ้น
ทั้งกาย เพราะไม่ทันเตรียมใจมาก่อน มันกะทันหันเหลือเกิน
ชนิดที่หันวูบก็ประจันหน้าทันที ในระยะที่ห่างกันแค่ไม่เกิน
สามสี่ก้าวเท่านั้น

ร่างนั้นยืนเอาหลังพิงบานประตูอยู่ แขนทั้งสองกอดอก
ตะแคงไปหน้านิดๆ มองประสานตามาก่อนแล้ว ไม่ใช่สมพงษ์
หรือคนทุกคนในบ้านนี้ หากแต่เป็นสิ่งที่เขาพูดเรียกหาอยู่
หลังๆ นี่เอง

อรัญเทวี!!

ที่เห็นท่ามกลางแสงสว่างเจิดจ้าของกลางวัน อันมีลำแสง
ของดวงอาทิตย์ยามสายจัดส่องลอดหน้าต่างกระจกซึ่งรูดม่าน
ออกในขณะนี้ หล่อนสวมเสื้อสปอร์ตแขนสั้น สีแสด กางเกง
ขายาวรัดข้อเท้าสีดำ ตัดผิวที่แดงเข้มอยู่แล้วให้เด่นชัด ยืนอยู่
บนรองเท้ายักษ์และตะ สันสูงเรียว ปรากฏชัดเจนอยู่ใน
จักษุภาพของเขา

“อย่านึกว่าเป็นการอวดอิทธิฤทธิ์ตามคำท้าทายหรือ
สบประมาทนะเจ้าคะเจ้านาย...เมื่อเจ้านายเรียกฉัน และประสงค์

ที่จะเห็นด้วยตาเนื้อทั้งสองข้างของเจ้านายในเวลากลางวัน
เช่นนี้ ฉันก็มา จะได้หมดกังขาหรือสงสัยเสียที่ว่า สำหรับ
พิเศษคนอย่างเจ้านาย จะพบเห็นฉันเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น ต่อให้
กลางแดดเปรี้ยงๆ แต่อย่างนี้กว่า ถ้าเจ้านายเห็นแล้ว สายตา
คนอื่นจะต้องเห็นได้อย่างเจ้านายด้วย มันคนละส่วนกัน
ฉันถือว่า คำพูดของเจ้านายเมื่อคืนก็ดี หรือเมื่อหยกๆ นี้ก็ดี
เป็นคำอนุญาตให้แก่ฉันแล้วที่จะไปไหนอยู่ที่ใดก็ได้ ยกเว้นแต่
จะมีคำสั่งให้ฉันไปเสียให้พ้นเท่านั้น”

กระแเสียงที่พูดออกมาเบาๆ นั้น เป็นเสียงของมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาตนเอง

ความตะลึงจังจัง ที่ไม่คาดฝันมาก่อน และการเห็นกัน
ซึ่งๆ หน้าในระยะใกล้จู่โจมกะทันหันเหลือเกิน ทำให้เขาปล่อย
บุหรีที่คิบบอยู่ในนิ้วหลุดตกลงไปบนพื้นพรมโดยไม่รู้ตัว เด็กสาว
ไปหน้าและดวงตาทั้งคู่ที่เห็นชัดในเวลากลางวันว่าคมกริบ
เดินเข้ามาก็มองเก็บกันบุหรีติดไฟของเขาขึ้นมา บ่นออกมาว่า

“ทั้งบุหรีไม่เป็นที่เลย เจ้านายนี้ ประเดี้ยวไฟก็ไหม้บ้าน
เท่านั้น”

ระหว่างที่เขาที่ยืนจ้องหล่นตาไม่กะพริบ แม่จอมแก่น
แห่งบาดาลในรูปเรือนกายของสาวน้อยนางมนุษย์ ถือกันบูหรื
เข้าไปขยี้ดับลงกับที่เขียนบนโต๊ะ แล้วยื่นหันหลังให้ในท่านั้น
นั่งเหมือนภาพหินปั้น หรือมิฉะนั้นก็เป็นอาการหลอนของปีศาจ

“หันหน้ากลับมาซิ”

เขาออกคำสั่งเบาๆ

ร่างนั้นไม่มีการไหวติงใดๆ ทั้งสิ้น และเมื่อจ้องต่อไปอีก
อีตใจเดียว ภาพที่เห็นด้วยตาเนื้อทั้งคู่ กลางแสงสว่างของ
ทิวากาล ก็ค่อยๆ จางไปร่งลงทีละน้อย จักรกฤษณ์ร้องออกมา
ว่า

“อ้าว! นั่นจะละลายตัวเองแล้วเรอะ เดี่ยวก่อนซิ”

พร้อมกับอุทาน เขาปราดเข้าไปทันที

ภาพนั้นก็พลันอันตรธานไปกับตา

“นี่หลอกหลอนกันซึ้งๆ หน้า กลางวันแสดๆ อย่างนี้เลยรี
ผีหลอก!!”

ประโยคหลัง เขาร้องออกมาอย่างลืမ်ตัว ขนศีรษะลุกชัน ...ตั้งแต่เกิดมาเป็นนายจักรกฤษณ์ อิศราลักษณ์ เขาไม่เคยตกอยู่ในภาวะของความรู้สึกเยี่ยงสามัญปุถุชนเช่นนี้มาก่อนเลย พลังงานเหนือโลกชนิดนี้ ได้กระทำการอันเป็นอูตริวิตถารกับเขาชนิดต่อหน้าต่อตาทีเดียว ความที่ได้รู้จักคบหาคุ้นเคยกันมาก่อนในคืนที่ผ่านมา จนทำให้รู้สึกว่่าหล่อนเป็นสิ่งธรรมดาที่สุดสำหรับเขา แต่มาบัดนี้ มันผิดวิกล ทำเอาตั้งสติไม่ทัน ตรงข้าม ในเวลากลางคืน ในที่เปลี่ยว และท่ามกลางความมืดมนของราตรีเสียอีก เขาไม่เคยสะดุ้งสะเทือนเลย ไม่ว่าหล่อนจะใช้อภินิหารอันโลดโผนโจนทะยานเช่นไร

ชายหนุ่มยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบแขนที่กำลังขนลุกเป็นตุ่มๆ อยู่ ขยี้โดยแรง ทั้งกายลงไปนั่งบนเตียงสงบอารมณ์อยู่พักใหญ่ เขารู้สึกไม่สบายใจเลย ในพฤติการณ์วิถถารของธิดา นาคราช ซึ่งมีลักษณะอะไรไม่ผิดกับพวกวิญญูณร้ายอย่างที่เรียกกันว่าภูตผีปีศาจ แม้แต่ ‘ไอ้จุก’ เอง ก็ยังไม่เคยทำให้เขารู้สึกขนลุกขนพองอย่างนี้มาก่อน

“เอ...อีแบบนี้ ทำจะไม่ได้เรื่องเสียแล้วแฮะ ไม่เหมาะแน!”

ในที่สุดเขาก็ตรงออกมาในลักษณะบ่น แล้วก็เกือบ
สะดุ้งไปอีกครั้ง เมื่อร่างของเด็กสาวคนเดียวกันโผล่ออกมาจาก
ประตูห้องน้ำภายในห้องเขา เดินเจียดตัดหน้าไปหยุดอยู่ที่โต๊ะ
ตัวเดิม ตำแหน่งเดียวกับที่ไปยืนหันหลังให้ก่อนที่จะสลายตัวไป
เ มี อ
อึดใจนี้ พอไปหยุดยืนอยู่ในท่าเดิมแล้ว ก็หันกลับมาทางเขาด้วย
อาการปกติ

“เฮ้! หันหน้ากลับมาให้ดูแล้ว ตามบัญชา เชิญเจ้านาย
สำรวจเสียให้เต็มตา ว่าเหมือนนอร์ธเวทีก่อน...เอ้ย! ตัวเดิมกับที่
เห็นเมื่อคืนนี้หรือเปล่า หรือว่าหน้าอก ออกผิ มีเขี้ยว มีหงอน
ตาถลนออกมานอกเบ้า ผิดไปจากเดิมบ้างมั๊ย?”

“เมื่อตะกี้นี้เธอทำพิเรนทร์มากนะ มันไม่เป็นมงคลต่อ
ความรู้สึกฉันเลย มีย่างหรือ มองเห็นกันซึ่ง ๆ หน้าชัด ๆ แล้ว
อยู่ไม่ยุก็เดินหันหลังให้หยุดนิ่งเฉยเหมือนตุ๊กตาถลนที่หมดลาน
พอเรียกเข้าก็หายไปเสียเฉย ๆ งั้นแหละ ให้เธอหน้าอก ออกผิ
มีเขี้ยว มีหงอน เป็นสัตว์ประหลาดไปต่อหน้าต่อตาฉันเสียยัง
ดีกว่าจะทำอาการเป็นผิอย่างนั้น”